

[illegible]

Kritický komentář

V Petráňově pasáží o Dobrovském čteme:

„Dobrovského žáci se nepřidrželi kritické skepse svého učitele a postavili se do služeb obrozeneckého hnutí velkorysím pojetím romanticky vysněné minulosti.“

Petráň nejmenuje žádného Dobrovského žáka a ponechává na romantické fantazii čtenáře, aby si vysnil koho je libo. Vzpomněl jsem si při této příležitosti na zajímavou přednášku PhDr. Karla Sklenáře, DrSc., kterou letos proslovil ve Společnosti přátel starožitností a která měla název: „Počátky české archeologie v čase romantismu (od Dobrovského k Vocelovi)“. Byl zde podán jiný výměr českého romantismu než dříve, kdy se převážně romantismem myslelo něco protikladného k racionálnímu myšlení. Sklenář vymezuje **dobu** romantismu, dělí ji na různé fáze a zařazuje sem jednotlivé badatele, aniž by jim upíral smysl pro vědeckost a kritičnost.

V podání Prof. Petráně se ovšem romantismus nejmenovaných Dobrovského žáků snoubí se „sebeoslavnými nacionálními emocemi“.

Pozoruhodná je Petráňova formulace „*O Rukopise královédvorském tehdy ještě nepochyboval*“ To svádí k představě, že Dobrovský o RK někdy později pochyboval. Škoda, že pan profesor neprozradil, z jakých pramenů o těchto Dobrovského pochybnostech čerpal.

Pasáž Prof. Sticha o Jungmannovi a Rukopisech můžeme ještě uvést sdělením, které se týká Dobrovského. Na rozdíl od Petráně, jenž nejmenuje autory romanticky vysněné minulosti z Rukopisů, Dobrovský domnělé autory Libušina soudu jmenoval a mezi nimi Jungmanna. Ten zřejmě o své účasti na tvorbě RZ věděl víc, než Dobrovský. Zda Jungmannovo odmítání této Dobrovského domněnky je kritické nebo nekritické, není obtížné rozhodnout.

Že by Jungmann odsuzoval Dobrovského kritický postoj k Rukopisu královédvorskému je úplná novinka. Snad se jedná o tiskovou chybu. Ale na druhé straně rafinovaná formulace Petráňova o pochybnostech Dobrovského by mohla znamenat, že se naše oficiální věda nechce smířit se skutečností že Dobrovský RZ odmítal a RK uznával za pravý. Tato skutečnost totiž hrubě narušuje jednoduchá a vysněná řešení.

Válkova pasáž o Rukopisech a Palackém končí poučením, proč Palacký nemohl odhalit padělanost Rukopisů. Elegantní konstrukce, v níž se opět operuje autory Rukopisů, ale jména se neuvádějí. Snad autor nechtěl podceňovat intligenci čtenáře. Na rozdíl od prominentního publicisty Kosatika, jenž kvůli Rukopisům byl nucen u Palackého konstatovat „odbornou zaslepenost“, (viz <http://kix.fsv.cvut.cz/~urban/r/eko/2003/kosatik2.htm>) zde se naopak Palackému dostává vlídného pochopení pro omezenost jeho vědění.

Jiří Urban